

NINA LAURIN

NAPOSLEDY VIDĚNÁ

THRILLER

STEJNÁ TVÁŘ, STEJNÝ VĚK,
JEN O TŘINÁCT LET POZDĚJI

NAPOSLEDY VIDĚNÁ

NINA LAURIN

Copyright © 2017 by Ioulia Zaitchik
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Eliška Jemelková, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-857-3 (pdf)

NAPOSLEDY VIDĚNÁ

NINA LAURIN

PŘELOŽILA ELIŠKA JEMELKOVÁ

Toto dílo je smyšlené. Jména, postavy, místa i události jsou autorčiným nápadem, nebo jsou užity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy a živými či mrtvými osobami je čistě náhodná.

PROLOG

ELLA

Noc je tak jasná, až ji z toho bolí oči. Noční nebe je pro ni oslepující, protože byla zvyklá na temný, stále stejný strop, tak nízký, že jen sotva mohla stát vzpřímeně. Je zvyklá na hrobové ticho sklepa a každý jemný noční zvuk útočí na její ušní bubínky a přivádí ji k šílenství. Bojuje s nutkáním zavřít oči a rukama si zacpat uši. Ačkoli s každým dalším krokem cítí, jak ji do chodidel tlačí i ty nejmenší kamínky štěrku, po kraji silnice klopýtá dál.

Na chůzi už není zvyklá. Při každém kroku se jí zesláblé svaly námahou třesou. Každý poryv větru ji mrazí na popálené kůži odhalených paží a nohou, a když jí doprostřed čela dopadne velká ledová kapka, nadskočí. Další kapky pleskají všude kolem ní a vzduch je čím dál tím studenější a vlhčí. Chvěje se. Snaží se to slovo najít v zastřených koutech paměti. Déšť, vzpomíná si. Tohle je déšť. Nemusí se ho bát, je to jenom voda z nebe.

O nervová zakončení jí zavadí vzpomínka na kbelíky chrstající jí vodu na hlavu, a při pokusu o výkřik jí zatopí nos a ústa. Jakmile se mrhnutí změní v nekonečnou ledovou záclonu, podlomí se jí nohy. Téměř ani necítí, jak se jí do kolen zabodne štěrk. Pád stihne zmírnit rukama a zůstane na něm zmateně zírat. Není na nich žádný provaz ani řetěz. Namísto nich má kolem zápěstí široké jizvy, jež jsou místy stále pokryty strupy.

Je v takovém úžasu, že od nich nemůže odtrhnout zrak.

Její ruce. Její ruce jsou volné.

Zaúpění, které jí unikne, zanikne ve zvuku vody dopadající na vozovku. Na své ruce nemůže přestat civět, ani když přes šum deště uslyší auto, ani když ji oslepní přední světla a vůz zajede ke kraji a zastaví vedle ní.

Už nemá sílu bojovat.

Stejně si bojem nikdy nepomohla.

Po šterku křupají kroky. Někdo se nad ní sklání a na okamžik ji ochrání před lijákem. „Slečno, jste v pořádku?“

Přeje si odpovědět, ale není si jistá, jestli v ní zbyl nějaký hlas. Možná ji opustil před měsíci a ona to nezjistila. Chtěla by odpovědět, ale z toho zjištění má strach.

„Jak jste se sem dostala?“

Uslyší další kroky a jiný hlas. „Sakra, Seane, podívej na ni.“

„Jo, dívám se.“

„Myslím, aby sis ji pořádně prohlídnul.“ Následuje příval nadávek. „Zavolám posily.“

„Měli bychom ji vzít do auta,“ řekne první hlas. Je jiný než ten druhý. Jemnější. Uklidňující. Plný citu, o němž si myslela, že na něj už dávno zapoměla.

„Ne,“ ozve se druhý, „nedotýkej se jí. Volám záchranku.“

„Zbláznil ses? Vždyť leje. Úplně jí cvakají zuby. Vezmu ji do auta a pak těch záchronek zavolej klidně milion.“

„Protokol, Seane,“ řekne druhý hlas. Zní rozzlobeně a ona se v návalu hrůzy stočí do klubíčka, čelo přitiskne ke kolenům. Nikdy to nepomohlo, ale ona to stejně z nějakého důvodu pořád dělá.

„Do prdele s protokolem,“ odsekne první hlas. „Vždyť se na ni ksakru podívej. Nemá ani boty. Krvácí.“

Nakonec hlavu nepatrně zvedne a zamžourá. Clo-nou deště probleskují červená a modrá světla. Červená, modrá, červená, modrá, červená, modrá. To je nádhera, pomyslí si. Od chvíle, co naposledy viděla tolik barev, už uplynula nějaká doba. Chce se jí z toho brečet, i když stejně tak dobře by mohla mít oči vlhké od deště.

Snaží se vzpomenout, co znamená modrobílé auto s červenými a modrými světly, ale nedaří se jí to.

Ozve se šelest a někdo vedle ní poklekne. Ona zase rychle přitiskne čelo ke kolenům.

„Beruško,“ řekne hlas. Je to ten první, ten hodný. „Beruško, jsi v pořádku?“

„Seane,“ vyštěkne zpovzdálí ten zlý hlas.

„Drž zobák, Murphy. Je to malá holka.“

Vzhledne, zamrká a na vteřinu, než jí zrak opět zamlží liják, ho poprvé spatří. Jeho široké, tmavé oči ve tvaru mandlí jsou plné obav, znepokojení a smutku.

Něco uvnitř ní se roztrhne a všechny vzlyky, nastřádané za celou věčnost, se derou na povrch. Zhrouť se a jemu nezbyvá nic jiného než ji chytit dřív, než opět spadne na šterk. Jeho ruce jsou teplé a suché a – a bezpečné.

Na pocit bezpečí už dávno zapomněla.

Jen matně zaslechne, jak za nimi ten druhý hlas zakleje, a pak se poddá bolesti, smutku a jeho hřejivé přítomnosti, takže málem přeslechne, jak říká:

„Do háje, to je ta holka. Ta pohřešovaná. Ella Santosová.“

PRVNÍ KAPITOLA

LAINE, SOUČASNOST

Pokud se budete dostatečně snažit, přirozenost se dá velmi dobře předstírat. Nejprve musíte přesvědčit sami sebe a ostatní se potom přidají jako ovce na porážku. Chováte se co nejpřirozeněji. Pohyb za pohybem. Ta zeď z přirozenosti je sice tenká jako papír, ale brzy zjistíte, že nikdo vlastně netouží drásat její povrch, natožpak zkoušet, jestli má nějaká slabá místa. Takhle můžete proplout celým životem. Bez přestávky pokračujte od jedné otrocké práce ke druhé a nikdo nic nepozná. Alespoň já na to spoléhám.

Nicméně v den, kdy Olivii Shawovou spatřím poprvé, vím, že už to moc dlouho nevydrží.

Obyčejně do obchodu přicházím v sedm, odcházím ve dvě a jdu si buď zaběhat, nebo se prospat před směnou ve druhé práci. Běhat chodím minimálně dvakrát, obvykle třikrát týdně, a pokud nejdu mezi směnami,

přivstanu si a jdu ráno. Když jsem tohle říkala jiné pokladní, odvětila mi, že by si přála mít kázeň jako já. Jen jsem přitakala, protože co na to chcete odpovědět? Od té chvíle se detailním rozhovorům o svém mimopracovním životě snažím vyhýbat. Tuhle práci mám už skoro šest měsíců, což je na mě dlouho, a brzy začne být divné, že nejsem společenská.

Ta holka tady dneska není. Neviděla jsem ji už delší dobu. Možná jí vedoucí vyměnila směnu, možná dostala padáka – nemám páru. Vedoucí se jmenuje Charlene, a jako Charlene i vypadá. Nosí ortopedické boty, má trvalou a používá takový odstín věčně se třpytící rtěnky, který se měl přestat vyrábět už v roce 1989. Myslím, že se považuje za nějakou ochrannou kvočnu, ale všimla jsem si pohledu, který na mě vrhla, když jsem přišla o patnáct minut později. Venku je jako na plovárně a moje vlasy se tvrdohlavě krepátí a vlní, přestože jsem je teprve před hodinou trápila žehličkou. Pořád je mi zima a cítím se ulepená, i když jsem se převlékla do uniformy. Na fialovém triku mám na pravém prsu logo obchodu a pod ním je vytištěné jméno LAINEY M. To M tam je proto, že tady nejsem jediná Lainey. Ta baculka, co se se mnou pokusila tak nevinně spřátelit, byla Lainey R. Asi teda pořád je, ačkoli už možná ne v tomhle obchodě. Ledy se pokusila prolomit následovně: *Jé hele, máme stejný jméno – slušná náhoda, co?* Neřekla jsem jí, že Lainey mi nikdo neříká. Teda nikdo důležitý.

To je jedno. Tohle jméno jsem si ani nevybrala. Náhodně ho vybrali v nemocnici podle nějaké seriálové hlavní hrdinky a k němu přidali všední příjmení. Takové nejběžnější a nejobyčejnější. Zdůvodnili to tím, že pod lampou je největší tma.

A tahle schovka fungovala. Přinejmenším až do dnešního dne. Vedoucí Charlene mi podává malý stoh obvyklých letáků, ať je pověším vedle dvoukřídlych skleněných vchodových a východových dveří. Pořád jsem trochu zpomalená a mechanicky si je vezmu, aniž by mi došlo, že není neděle a že jsem týdenní nabídku zrovna vyvěsila: libra mletého hovězího masa za tři dolary a devadesát devět centů a tři konzervy rajčatového krému za čtyři dolary. Co jsou zač, si uvědomím, teprve až mi k letákům sklouzne pohled a mozek mi následně úplně zamrzne.

Není to nic zvláštního. Nic, co by se dřív nestalo. Od mého nástupu do obchodu to bylo dvakrát. Poprvé šlo o šestiletého chlapce, jenž byl nalezen o týden později a jehož otec navzdory společnému opatrovnictví beze slova odjel. Podruhé to byla starší dáma, která zmizela někde v sousedství, a panovaly obavy, že se zabila. Co se jí stalo, neví nikdo, a hlavně teda já. Prostě jsem jednou přišla do práce a ten plakát byl pryč, nahrazený další týdenní nabídkou: melounem cukrovým, brokolicí a brambůrky se značkou obchodu. Podle mě se opravdu zabila. Není však ten typ pohřešované, který mě zajímá.

Jenomže dnes, když shlédnu na stoh papírů v rukách, ho uvidím. Olivia Shawová, deset let.

Je to typický plakát ze seattleského policejního oddělení. Pod fotografií pohřešované osoby jsou v úhledných sloupečcích údaje. Původní snímek byl určitě barevný a ve vysokém rozlišení, jenomže v tiskárně docházel inkoust, takže barvy splývají jako na fotce z polaroidu.

Olivia Shawová je pohřešovaná od minulého úterý. Naposledy byla viděna před základní školou v Hunts Point a na sobě měla bílou jarní bundu a růžové holínky. Mozek ty informace zaznamenává automaticky, každé slovo se mi vrývá do paměti a část mě si mezitím nepřítomně a postupně odškrtává položky ze seznamu. Zapadnou do sebe jako sklíčka v kaleidoskopu.

Pokud víte, kde se Olivia Shawová pohybuje, nebo máte-li jiné důležité informace, kontaktujte prosím...

Na mysli mi vyvstanou představy a vzápětí se rozpadnou na černý prach, jako sen, na který se snažím vzpomnout. Zkoumáním plakátových tváří pohřešovaných dívek jsem za posledních deset let strávila spoustu času, zatímco jsem uvažovala nad tím, která mě v tom sklepe nahradila. Žádná ovšem nebyla toho správného věku či vzhledu a taky se to nikdy nestalo za těch správných okolností. Až na desetiletou Olivii Shawovou, která bude zítra pohřešovaná přesně týden.

Díky bádáním, která jsem provedla během mnoha probdělých nocí, vím, že většina obětí únosu zemře během čtyřiceti osmi hodin.

Měla jsi štěstí, Ello.

Přinutím se pohlédnout na tvář na fotce, na ty nepatrně rozmazané rysy, a nemůžu se ani hnout.

Olivia Shawová by před třinácti lety mohla být mým odrazem v zrcadle. Kolem hlavy jí svatozář tvoří divoké tmavé kudrlinky – vypadají jako ty moje, když je zrovna žehličkou nedonutím k poslušnosti. Tmavá kůže jako ta moje. Její oči – kvůli rozmazaným pixelům na plakátu nepoznám, jakou mají barvu, ale podle popisu jsou šedé.

Ozve se moje jméno, to druhé, nové, a chvíli trvá, než si mě v tom mém světě najde. Je to šéfová. Připadám si, jako by se mi páteř změnila na křehký kámen, a kdybych hlavu otočila až příliš rychle, zlomila bych si vaz. Všimnu si jejího zmateného výrazu.

„Lepicí pásku,“ řekne a zamrká řídkými řasami slepenými řasenkou.

Pásku? Jasně. Tu pásku. Aniž bych si to uvědomila, škrábu se na zápěstí schovaném v rukávu. Charlene drží průhlednou lepicí pásku a tváří se čím dál tím mrzutěji. Musím udělat pět kroků, než se pro tu pásku v její ruce můžu natáhnout a vzít si ji. Přitom se mi vyhrne rukáv a z manžety se vynoří zápěstí. Na zlomek vteřiny k němu sklouzne pohledem stejně, jako když se lidé pokradmu dívají na znetvořené tváře: dívají se bez dívání. Nezárat se snaží tak moc, až si přejete, aby se prostě rovnou podívali, doplnili hladinku morbidnosti a všichni jsme to měli z krku. Bezprsté rukavice tady nosit nemůžu, protože pravidla oblékání nám nedovolují nosit „doplňky“.

Takže jsem se naučila pořád si stahovat rukávy, je to tik, jenž se mě drží i mimo tohle místo.

Celkem vzato to nejspíš není ten nejhorší zvyk.

Ze zvuku odlepující se pásky se mi ježí chlupy na rukách. Zatímco rohy přilepuju ke sklu u vchodu, plakat přidržuju a dávám si až moc záležet na tom, ať je dokonale rovně. Jak kdyby jí to nějak pomohlo. Víím, že pro mě je to jen výmluva, abych si znovu přečetla ten text a prozkoumala fotku, abych si to vše navždy a napořád vypálila do sítnic. Abych si Olivii Shawovou přidala do neustále se rozšiřující pomyslné sbírky zmizelých. Až na to, že část mě už ví, že jedním se takhle situace liší.

Automatické vchodové dveře se se zasyčením otevrou, a když jimi procházím, svaly mi brní napětím. „Charlene,“ zaslechnu svůj hlas, „půjdu si zakouřit.“

Prohlásí něco o tom, že obchod za pět minut otvírá, ale mně to déle trvat nebude. Už jsem na cestě ven, a ještě než se dveře stihnou otevřít a pustit mě, prohledávám si kapsy a přemýšlím, co jsem udělala s nouzovou krabičkou cigaret. Mohla by být v kapse bundy, která je nacpaná v pravé skříňce v místnosti pro zaměstnance v zadní části obchodu. Smůla, no. Myslím, že cigarety mi teď stejně nepomůžou. Místo toho z kapsy vytáhnu mobil, na obrazovku zírám tak dlouho, až je úplně rozmazaná, a heslo zadám dvakrát špatně, než se mi telefon podaří odemknout. Pak otevřu prohlížeč a horečně začnu psát do vyhledávacího okna.

Díky pozdním internetovým nájezdům vím ještě jednu věc: únosci, násilníci, sérioví vrazi – jednoho dne prostě nepřestanou. Jsou zastaveni. Ten, kdo unesl mě – unesl Ellu –, nebyl nikdy nalezen. Za posledních deset let však žádná další holka nezmizela.

Až doteď.

DRUHÁ KAPITOLA

Na konci knížek a filmů ta zlomená dívka vždycky umře. Než odejde, občas jí dovolí vykonat ještě poslední hrdinský čin, nebo pronést poslední sarkastickou poznámku. Možná se obětuje, aby zachránila pravého hlavního hrdinu, nebo za její smrt třeba může jen bezvýznamná nehoda, nějaký dodatečný nápad. Vždy ale umře, protože je příliš vyhořelá na to, aby žila.

Pokaždé, když ji vidím zemřít, žárlím. Už dávno jsem to měla být já.

Pro všechny by bylo lepší, kdybych prostě zemřela tak, jak předpokládali – celé roky předtím, než mě našli. Lepší by to bylo hlavně pro mě, bezejmennou němou stvůru zrozenou z ostatků Elly Santosové, ohavnost. Přezívající mrtvou dívku.

Tomu němému stvoření, tomu Frankensteinovu monstru pokrytému jizvami a stehy, museli vybrat nové

jméno náhodně, protože stvůra nemohla mluvit, aby si ho vybrala sama. Já jsem se zmožila nanejvýš na to, abych ze jména Lainey smazala to poslední y, a změnila ho tak na jednoslabičné Laine. Zní to jako hromádka něčeho, co by se také dalo najít u silnice.

Nejspíš se nikdy nedozvím, jaký mozkový error přesně stál za rozhodnutím mého únosce, aby se odvážil nechat mě naživu. Nikdy jsem nad tím ovšem nepřestala uvažovat. A nikdy jsem se nedokázala zbavit podezření, že si mě nějaká neznámá vesmírná síla šetří na něco mnohem horšího.

Nemůžu si pomoci, ale teď, jak moje tenisky pravidelně dopadají na chodník a otřesy se mi nesou až do morku kostí, přemýšlím, jestli je tohle ono.

Byla jsem ušetřena, abych mohla něco udělat, abych pomohla té další. A temnější myšlenka: byla jsem ušetřena, abych mohla sledovat, jak se to celé opakuje, a já s tím nemůžu nic udělat.

Soustředím se na hořící plíce a oheň, jenž mi nepřetržitě spaluje svaly v nohách, jenomže ani to nestačí k tomu, aby se mi myšlenky nezatoulaly k věci, co mě pálí v kapse. Leží u telefonu a je složená na poloviny, pak čtvrtiny a osminy, až se vrstvy papíru odmítly ohnout. Charlene mi na vyvěšení dala čtyři plakáty, ale vedle křiklavě žlutých letáků na zlevněná celá kuřata zůstaly jen tři. Charlene je puntičkářka, ostatně tak i vypadá, takže si toho nejspíš všimne, ale snad si nebude myslet, že za to můžu já. Asi si bude myslet, že ho ze zdi strhl

nějaký zákazník a z nějakého záhadného důvodu se rozhodl nechat si ho.

S rukou v kapse jako zloděj se přistihnu, až když už je pozdě. O hřbet ruky mi zavadí tlustý okraj poskládaného plakátu, takže abych se rozptýlila, vytáhnu místo něj mobil a zkontroluju displej. Nikdo mi nikdy nevolá a na rozdíl od v podstatě všech lidí mého věku nejsem ani na žádných sociálních sítích. Nikdo mi výslovně neřekl, ať se od nich držím dál – jde pouze o zakořeněný instinkt, který je příliš silný na to, abych mu odporovala: instinkt, abych se ukryla.

Nejprve si všimnu zmeškaného hovoru a následně upozornění, že mám novou hlasovou zprávu. Jak to, že jsem nic neslyšela? Bodne mě u srdce a vůbec to nesouvisí s bolestí, která sužuje moje kuřácké plíce. Další zakořeněná vědomost: zmeškané hovory, a zejména pak hlasové zprávy, nikdy neznamenají nic dobrého. Přes třesot rukou vytočím hlasovou schránku a v duchu zaujímám, protože telefon sděluje datum a čas mučivě pomalu. Zasyčení, zapraskání, potom mi ucho zaplaví známý hlas s těžkým nosovým přízvukem a v hrudi se mi rozlije sladký pocit úlevy. Ačkoli k srdci se ještě nedostal, jelikož mi dál buší jako o závod. Je to kolegyně z druhého zaměstnání. Číslo jsem nepoznala, protože volala z toho prastarého telefonního automatu v práci, který si tam pořád, bůhvíproč, nechávají. Ten pocit, že se nic neděje, mě tak přemůže, že se úplně zapomenu naštvat kvůli tomu, co po mně chce. Potřebují, abych přišla dřív,

protože ta a ta se neukázala. Zavěším dřív, než přehrávání zprávy skončí.

Znamená to, že si předtím nestihnu zdřímnout, což je v pohodě, protože bych teď stejně nedokázala spát. Na ty dvě hodiny jsem ale měla jiné plány. Plány, jež teď ovšem budou muset počkat až do konce noci – který by stejně tak dobře mohl nastat až za sto let. Od chvíle, co jsem uviděla, jak mě z plakátu pozoruje Olivia Shawová, se čas změnil. Už to není nějaká pomíjivá věc, která odtéká pryč, zatímco já lhostejně přihlížím. Připadá mi, že ho mám ve svých rukách, jako kdybych zapomněla, jak mám dýchat, a pokud se nechci udusit, každý doušek kyslíku musím z plic a do plic vědomě tlačit.

V bytě za sebou zamknu dveře a zajistím je řetízkiem, ačkoli za necelou hodinu zase odcházím, takže mám čas akorát na přípravu. To kvůli tomuhle místu druhou práci potřebuju a vzdávám se spánku i příčetnosti. Spolubydlení moc dobře nedopadlo – překvápko – a za plat pouhé pokladní si v tomhle městě žádný byt prostě neseženete. Dokonce ani tak mizerný jako tenhle, na nejhorší ulici v té nejhorší čtvrti. A to nemusím platit jen nájem. Jsem třiadvacetiletá žena, která potřebuje šminky, oblečení a občas i šperky, i když u těch jsou mé možnosti poněkud omezené.

A ostatní věci.

Docela se mi to tady povedlo zútulnit. Byt má sice jen nějakých dvacet osm metrů čtverečních, ale každý centimetr je můj. Nějaký nábytek mám z bazaru a od

lidí, kteří se stěhovali: jde o úzký psací stůl, který je tak starý, že by se dal považovat za starožitnost, a židli, jež se k němu téměř hodí. Byt má vestavěnou linku, která je nicméně moc malá na to, aby se na ní dalo jíst, takže ten psací stůl funguje i jako jídelní. Dále mám rozkošný noční stolek z IKEA. Teda ne přímo z IKEA, ale myslím, že to IKEA je. Někdo ho vyhodil, protože se mu odlomil růžek, takže je vidět levná překližka. Pořádnou postel nevlastním, zato mám na podlaze docela slušnou matraci – rám postele bude mou další velkou koupí. Záleží na tom, jak zvládnu přežít následující hodiny, dny a týdny. A jestli si neustále dokážu připomínat, ať dýchám v nějakých rozumných intervalech.

Jsem zpocená a zvažuju, že si ještě dám sprchu, ale nakonec si to rozmyslím. Zrovna teď nahá být nechci. Pod kohoutek teda strčím ručník a pod tričkem se s ním otřu v podpaží a na hrudi. Ani voda ten materiál nezměkčila, takže mám pocit, jako by mě někdo drhl drátěnkou. Když si triko přetáhnu přes hlavu, všimnu si, že mám hrud' pokrytou drobnými fleky, které snad ale vyblednou dřív, než se dostanu do práce.

Pravidla oblékání v druhé práci jsou celkem jednoduchá: žádné uniformy. Buď si je nemůžou dovolit, nebo je jim to prostě jedno. Můžete nosit, co chcete, ale v každém případě to musí být bílé. Holky si na tu barvu stěžují, protože je nemilosrdná ke skvrnám a pod černým světlem je téměř průhledná. Já si ale myslím, že mému hubenému tělu dodává náznak křivek, což se hodí kvůli

dýškům. Mám dvoje stejné pracovní šaty z levného polyesteru, které v jednom z řetězců s takzvanou rychlou módou stály po slevě dvacet dolarů, nicméně mají atraktivní hluboký výstřih a sukně sahá do půli stehů.

Další jsou na řadě boty po kolena s širokým podpatkem i špičkou, jež mi přidávají pár centimetrů na výšku, a když vezmu v potaz, že jsem celou noc na nohách, jsou i celkem pohodlné. Vlastním mnoho takových bot všech tvarů, vzhledů a barev – na vysokých botách docela ujíždím, i když ne úplně dobrovolně. Druhou možností jsou vysoké tenisky a ty nenávidím. A nikdy nenosím jehlové podpatky nebo sandály, ani přes léto. Nenosím ani baleríny nebo ty moderní boty na platformě s tenkým kotníkovým řemínkem.

Holky s nákotníkem z jizev moc na výběr nemají. Jeden debil, se kterým jsem se bohužel vyspala, ještě pořád rozhlašuje, že šukám obutá.

Na ruku nosím bezprsté rukavice vytažené až po lokty a na každé z nich mám tři náramky. Nanesu podkladový make-up, pod oči korektor, použiju tužku na obočí, zvýrazním oční víčka a Amorův luk na horním rtu – zkrášlovací procedura jako z ženského časopisu. Bez šminek je můj obličej nevýrazný, teda až na velké hnědé oči, které by nějaký až po uši zamilovaný blázen mohl v jiném životě nazvat oduševněnými, a moc dobře vím, co s nimi. Silně je obtáhnu tmavě modrou tužkou a do vnitřního koutku přidám trochu stříbrné. Na rty nanesu hromadu lesku, čímž jejich přirozenou barvu

ztmavím na odstín zaschlé krve. Nakonec řasenkový kartáček několikrát namočím do opotřebované tuby, kterou fakt musím vyměnit, teda pokud můžu oželet deset babek. Řasy jsou ve výsledku spleené, ale pochybuju, že si toho v té tmě někdo všimne.

Už jsem skoro hotová. Zkontroluju mobil. Času mám dost a dopravní špička je v tuhle dobu obvykle větší opačným směrem. Obchodní uniforma pořád leží v koupelně na podlaze, kde jsem ji nechala, hromádka veselé fialovo-růžové. Vrhnu se k ní pro klíče a peněženku, jenomže z kapsy vypadne ten plakát a dopadne mi k nohám.

Když papír zvedám, srdce mi buší až v krku, rozložím ho a uhladím na kuchyňské lince. Prstem obtahuji hladký oblý obrys její tváře a tu lokýnku, která unikla z culíku a teď jí trčí na stranu.

Pokud víte, kde se Olivia Shawová pohybuje, nebo máte-li jiné důležité informace, kontaktujte prosím...

Napadne mě, že bych na to číslo měla zavolat. Už už sahám po telefonu. Zavolat a říct co? Všechno už bylo řečeno před mnoha lety a očividně to hrozně pomohlo.

Než nade mnou pokušení zvítězí, popadnu plakát z linky a přeběhnu s ním pokoj k posteli u okna. Opatrně, abych se na něj nepodívala, zvednu matraci a plakát pod ni strčím na hromádku k ostatním papírům, poskládaným zažloutlým novinovým stránkám a dalším plakátům, sešlým a vybledlým od deště, které jsem za ty roky nasbírala po celém městě. Olivia Shawová teď patří do

mojí sbírky. Dokud ji budu mít tam, třeba mi nepoleze do myšlenek. Třeba se mi její tvář nezjeví při každém mrknutí, jako kdybych ji měla zevnitř vytetovanou na očních víčkách.

To by stačilo. Jdu pozdě. Do kapsy koženkové bundy strčím peněženku s telefonem, potom si na něco vzpomenu a otevřu šuplík nočního stolku. Popadnu zavírací nůž, který leží pod stohem rok starých bulvárních časopisů s roztřepenými obálkami. Dám ho do kapsy k mobilu a peněžence.

Každou noc, co odcházím z bytu, tajně doufám, že ho budu potřebovat. Jenomže se tak ještě nikdy nestalo.

TŘETÍ KAPITOLA

Když dorazím do pánského klubu U Stříbrné kulky, noční směna už začíná. Kolem mě se plouží pár holek z denní, legíny mají zastrčené v imitacích bot značky UGG a přes ramena mají přehozené velké tašky. Druhá barmanka, bývalá východoevropská striptérka, která si říká Chloe, ale ve skutečnosti se jmenuje Natalia Nevímjakdál, už stojí za barem a mává na mě. Podle poněkud zoufalého úsměvu, jenž pod černým světlem vypadá žlutě, vím, že mám u šéfa průšvih.

Můj vztah s Natalií má jako jediný nejbliže k něčemu jako přátelství. Párkrát jsme si vyšly mimo práci a jednou dvakrát jsem byla u ní – má to tam hezčí, než by jeden čekal. Jde o dům se dvěma ložnicemi, který si na předměstí pronajímá. Nebo ho možná vlastní. Jako důkaz času stráveného v průhledných botách na podpatku – a musela to být dlouhá doba, ačkoli jsem se jí

na to nikdy přímo nezeptala. Tvář má hebkou jako samet a pomáhá si make-upem, injekcemi do rtů i do už tak vystouplých lícních kostí; vlasy má odbarvené, až jí září, a jsou přecpané keratinovými příčesky, takže je má hustší než já. Ten rozdíl deseti nebo dvaceti let však mezi námi je, sice téměř nezatelný, ale přítomný, jako silná vůně její laciné voňavky.

Pořád mi říká, že by se mi dařilo mnohem líp, kdybych byla striptérkou, a že svá dobrá léta marním ničím si zad za pokladnou a barem, když bych měla být na té druhé straně a vydělávat mnohem větší prachy. Zvažovala jsem to. Pružná pracovní doba, dobré peníze a navíc bych mohla nosit takové ty sexy černé kozačky, které by zakryly jizvy na kotnících, i nějaké návleky na ruce – jako holky, co mají problém s drogami, těmi, k nimž jsou potřeba jehly. A ta jizva na břicho, no, ta je o něco horší, nicméně kdybych chtěla, mohla bych ji zamaskovat make-upem. Nataliina jizva po císařském řezu je skoro stejně hrozná a je to další věc, kterou nikdy nevytahuju – neptej se, nevykládej.

Ne že bych byla nějaká puritánka, ale vždycky jí odpovím, že ta práce není pro mě. Je to hranice, kterou nechci překročit. Zatím.

Když už jsme u toho, nejspíš bych se měla jít lísat k šéfovi, dokud práci vůbec mám. Nějak mě to ale nezajímá. Připadá mi to neskutečné, jako bych přemýšlela o nějakém seriálu, který každý večer sleduju v televizi, a ne o vlastním životě. Co je ovšem skutečné, je

ta přízračná tvář z plakátu. Olivia Shawová. Deset let. Naposledy viděna...

Část mého já přemýšlí, jestli si to jen nepředstavuju. Jestli se nechytám náhodných detailů a nesplétám je dohromady pouhým zoufalstvím. Z toho, jak na mě z plakátu zírala, mě ale uvnitř zamrazilo, jako ledová kapka pod kůží. Jako by ona hledala mě, a ne naopak.

Super. Možná už se konečně hroutím. Stejně všichni předpokládají, že k tomu jednou dojde. Začínám přemýšlet jako šilenci. *To ten její pohled, pane soudce. Viděla jsem jí to na očích a nemohla jsem si pomoci.*

Jsem si jistá, že někdo někde má celou mou historii vyhledávání, ale všechno jsem si o těchto věcech zjistila. Deviace, bludy, dehumanizace. Kdykoli se ztratí dívka, na věku nezáleží, do televize si vždy pozvou její příbuzné, kteří úpěnlivě prosí neznámé publikum, aby jim pomohlo přivést jejich milovanou nazpět. Navzdory všemu doufají, že to zabere.

Ať jsem ovšem hledala, jak jsem chtěla, nenašla jsem jediný případ, kdy to opravdu fungovalo. Možná právě proto mi není líto, že když jsem se ztratila já, nikdo kvůli mně v televizi nebrečel, protože to stejně nikdy nikomu nepomohlo.

Přesné datum mého zmizení nezná nikdo, a zejména já. Výběr zúžili do jednoho týdne, ale i ten je jen příbližný.

Stejně jako mysl šilenců, ani ta moje to nenechá být. Podobně jako dítě, jež si tvrdohlavě loupe napúl

zahožený strup, neustále šťourám do všech citlivých míst a vědomě mačkám všechny spouště, kterých jsem nikdy neměla nedostatek. Alespoň za těch posledních deset let. To je téměř polovina mého života. Každý detail si převaluju v bolavém mozku, dokud z něj nemám kaši, dokud se mi nezačnou třást ruce a kluzká orosená sklenice piva, již se chystám poslat přes pult, mi div nevypadne.

Zrovna když se otočím, k baru si sedají další dva lidé. Dívají se na mě, jako bych si něco nevědomky nahlas mumlala, a já cítím, jak mě zaplavuje nová vlna paranoie. Nakloním se a zeptám se, co si dají k pití.

Jeden vypadá mladě a tak trochu lišácky. Tomu druhému musí táhnout na čtyřicet a jeho ošlehaná pleť má tmavý odstín. Podobně jako ta moje. Portoričan? Přemýšlím. Kubánec? Do obličeje mu pořádně nevidím, protože je zpola schovaný ve stínu, ale něco na něm, na tvaru jeho čelisti, je mi povědomé. Ti dva jsou tady zřejmě spolu, až na to, že on je oblečený líp než jeho kámoš, který na sobě má omšelý hokejový dres, co mu z vychrtlých ramen visí jako kus hadru. Ne, tenhle má sako. Hezké sako. Odkud bych znala někoho s tak hezkým sakem? Musí být z vlny nebo něčeho takového a je tak černé, až se zdá, že pohlcuje světlo. A jeho šála je až směšně elegantní. Buď má ženu, která mu oblečení vybírá, nebo kope za druhý tým. Což je sice nepravděpodobné, když je ve strip baru, ale člověk nikdy neví.

Ten lišácký si objedná nealkoholické pivo. Cha, možná pan Hezkésako fakt kope za druhý tým a je tady

se svým tajným milencem – buď je to kamufláž zakázaného setkání, nebo je to kvůli nějakému zvrácenému vzrušení. Zuby vycením v úšklebku dřív, než si to stihnu uvědomit, a řeknu mu, že nic takového nemáme.

Možná se mi to jen zdá, ale ten v hezkém saku se uchechtne. Lišák si bez mrknutí oka objedná kolu. Drže se chci zeptat, jestli chce dietní – ani tu nemáme, je to zženštilé nebo co, ale Hezkésako si mě změří pohledem a slova se mi zaseknou napůl cesty z krku. Když se pro kolu otočím k ledničce, cítím, jak mě pozoruje.

Každou noc na mě zírá hodně lidí, i když se zrovna nemůžu dokopat k tomu, abych ze sebe udělala princeznu. Pondělní zákazníci nejsou vybíraví – pošilhávají úplně po všem –, jenomže tenhle chlápek část svlékání pohledem přeskočí a místo toho mi nejspíš dělá rentgen lebky. Vzadu na krku se mi udělá husí kůže a rychle se otočím. Sklenkou naberu kalné a napůl rozpuštěné kostky ledu a sklenici i s tou pitomou kolou pošlu k nim.

Desetidolarovku na bar položí Hezkésako a když se pro ni natáhnu, drží ji prsty. Nechci se jeho ruky dotknout. Úchyl. Zatracenej úchyl.

No, brzo zjistí, že k tomu, aby mě někdo zastrašil, je potřeba víc než vlněné sako. Přinutím se pohlédnout mu do očí a nechám z tváře zmizet svůj pracovní úsměv. Tenhle trik jsem se naučila od tanečnic a dokáže dělat divy. Zcela bez obalu říká: zaplať, kámo, a přestaň dělat voloviny.

Nakonec bankovku pustí. Chystám se ten zmačkaný kus papíru připlácnout, když úsečně a prostě řekne: „Lainey. Lainey Morenová?“

Jeho hlas.

Moje ruka se zastaví. Vzhlednu a uvidím jeho upřený pohled. Něco v mé mysli už víří jako temný dým, tuhne to a formuje se. Než ten obraz ovšem stihnu poskládat, nakloní se nad bar a promluví.

„Lainey, jsem detektiv Ortiz ze seattleského policejního oddělení. Já...“

Veškeré pochyby, které mi ještě zůstaly, se vypaří. Není to, jako by se mi rozsvítilo – spíš jako kdyby ta žárovka se zapraskáním vybuchla na maličké smrtící střepy. Mé končetiny ovládne něco cizího, zvířecí instinkt, který se zatím probudil jen jednou nebo dvakrát. Nepřemýšlím. Prostě se otočím a uteču úzkým vchodem pro zaměstnance na druhé straně baru.

Lišák zařve *do prdele*. Nějaká holka zaječí. Uslyším ránu barové židle, a i bez ohlednutí vím, že Hezkésako přeskakuje bar a pronásleduje mě.

Dveře se za mnou zavřou. Přeju si, aby na nich byla západka, ale i kdyby tam byla, stejně se mi až moc třesou ruce. Ve skladu je naprostá tma a všude se tyčí krabice a bedny. Na okamžik mě napadne, že bych se tady mohla schovat – schoulit se v nějakém koutku a nehybně a tiše čekat, až to celé skončí.

Potom se dveře s rachotem rozletí a prostor ozáří tlumené načervenalé světlo z klubu. Otočím se a pokračuju

dál v prolétání se krabicovým bludištěm. Slyším, že ho mám v patách, jeho překvapivě lehké kroky zanikají ve zvuku krve, která mi hučí v uších. O něco zakopne a tiše zakleje. Té příležitosti se chopím a vrhnu se k východu, ke dveřím pro zásobování, které vedou do uličky za klubem.

Přivítá mě chladný vzduch a mou přehřátou kůži pokryje nechutnou špinavou rosou. Můj dech se vznáší a sráží v oblaku tak hustém, že téměř nevidím. Vtáhnou vlhký vzduch do plic a rozběhnu se, kaluže kolem mě se rozstříkují a světla nade mnou jsou rozmazaná.

Boty kolem kotníků jsou hrozně těžké. Během chvilky jsem bez dechu a zároveň toho muže cítím, stejně jako slyším, za sebou. Přibližuje se.

Celou dobu přemýšlím, proč jsem sakra utíkala. Dě-lám to, i když je jasné, že mě dožene, a i když mě zezadu popadne za šaty.

Nemám co skrývat. Nic špatného jsem neudělala.

Jakmile mě stáhne dozadu, ze rtů mi unikne výkřik. Na mokrém chodníku uklouznou, zakymácím se, udělám otočku a spadnu na bok. Jednu tvář mi postříká bláto a pád mi vyrazí dech.

Ruku mi zkroutí za záda tak, až zaskučím.

„Lainey,“ řekne. Nevidím mu do tváře. Z tohoto úhlu před sebou vidím jen popraskaný, třpytící se asfalt a v kalužích se odrážející cihlové zdi. Ale jeho hlas. Jeho hlas mě zasáhne. Pamatuju si ho a zrovna teď překypuje výčitkami.

Nepustí mě, ale stisk povolí – aspoň už mi rameno neřve bolestí –, a už na mně nesedí celou vahou, takže můžu zvednout hlavu a dýchat.

„Pusťte mě,“ vyrazím ze sebe. V nemocnici, pak na psychiatrii, během osamělých, temných a děsivých chvil pozdě v noci jsem o tomto okamžiku tolikrát snila. Celé to bylo jako hřejivá příkrývka kolem ramen: jeho tvář, jeho oči, jeho hlas. Teda alespoň to, co jsem si z nich pamatovala.

Takhle jsem si naše první – druhé – setkání nepředstavovala. Nemyslela jsem si, že bych mu jako první řekla tohle.

K mému překvapení mě pustí. Vstávám a dlaněmi se opírám o asfalt. Hrozí, že se mi ruce námahou zlomí jako dvě zápalky. Odkášle si a já si všimnu, že mi podává ruku. Podívám se na svou studenou vlhkou dlaň obalenou blátem a na nohy se vyškrábu sama. Šaty mám posety blátivými skvrnami, které vypadají jako ty obrázky z Rorschachových psychologických testů, a látku křížují přetrhané nitě – můžu je rovnou vyhodit.

„Proč jsi utíkala?“ Před mým pohledem neucukne. Zestárl, uvědomím si zmateně. No jasně že jo. Není to žádný nesmrtelný anděl. Je to lidská bytost z masa a kostí. Jenomže pro mě byl odjakživa mnohem víc než to.

Jeho vlasy – kolem spánků mu začínají růst šediny. Možná už je tam měl před deseti lety a já byla moc mimo na to, abych si jich všimla. Jeho kůže vypadá nějak jinak a na bradě a čelisti má strniště, které si z minula

nepamatuju. Oči jsou však úplně stejné jako v den, kdy mě našel. Pořád musím zaklánět hlavu, abych do nich viděla.

„Jsem polda, Lainey. Nemělas utíkat.“

„Vím, kdo jste,“ odpovím.

„Vážně?“

Nedat v hlase najevo své pocity mě stojí velké úsilí.

„Pamatuju si vás.“ Polknu. „Jsem zatčená?“

„Nevím. Proč jsi utíkala?“

Sklopím hlavu. Do tváře mi spadnou vlasy.

„Víš, o co tady jde?“

„Ne,“ zalžu.

„Podívej se na mě, Lainey.“

„Laine,“ odpovím stroze.

„Cože?“

„Laine. Kromě mojí cvokařky mi ‚Lainey‘ nikdo neříká.“

Netuším, proč jsem mu to řekla. Vím ale, že není tím člověkem, kterého si pamatuju; není tím člověkem, kterého jsem si představovala; a vím, že si nepřišel pro mě. On ovšem přikývne, jakože to chápe.

„Laine.“ Z jeho rtů to zní nějak lépe, jemněji. „Můžeš se mnou už mluvit jako normální člověk? Vážně nerad bych ti nasazoval pouta.“

Než se stihne zastavit, pohledem sklouzne k mým rukám. Taky na ně zírám a točím jedním z náramků kolem pravého zápěstí. Vzhledneme ve stejný okamžik a on se mi upřeně zadívá do očí. Ať se snažím, jak chci, z jeho pohledu nemůžu nic vyčíst. Je to jako zírat do neznámé kalné vody.

„Uvidíme,“ řeknu.

„Slib mi, že neutečeš.“

Polknu knedlík v krku, abych mohla mluvit. „Když budu zatčena, mohla bych mít problémy. To jste už ale věděl.“

Hlasitě vydechne. „Nezatknu tě. Ale jenom tehdy, když se mnou budeš mluvit. Vyslechni mě a odpověz na všechny moje otázky. Zatím je to mimo záznam. Zkusme to tak udržet.“

Nechám ho předpokládat, že moje mlčení znamená souhlas.

„Laine...“ Zarazí se na poslední chvíli. „Jde o případ pohřešované dívky.“

Stroze přikývnu.

Pomalou řekne Olivii jméno, neustále při tom mou tvář přísně a ostražitě pozoruje. Čeká, až se nějak prozradím.

„A co s ní?“ Hlas mám slabý a křehký.

„Pohřešuje se už týden. Je jí deset.“ Pořád sleduje, jak zareaguju, ale já nic takového neplánuju.

„Copak tě to nezajímá?“

„Vůbec to se mnou nesouvisí,“ vyrazím ze sebe.

„Olivii Shawovou adoptovali.“

Pevně zavru oči. Dýchám přerývaně, moc rychle, a v uších mi zní tlukot vlastního srdce. Skoro si ani neuvědomuju, že zatínám čelisti. „Marníte tady čas. Proč bych o tom měla něco vědět?“

„Laine – je to tvoje dcera.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Není to moje dcera. Je to dcera Jacqueline Shawové.“

Svou chybu si uvědomím, ale už je pozdě na to, abych to vrátila. Teď ví, že já to vím. Ví, že jsem si o ní něco zjišťovala.

„To k ní nic necítíš? Žádný pocit...“

V očích mě pálí slzy. Nevím, jak dlouho trvá, než opět dokážu promluvit.

„A co k ní mám podle vás, kurva, asi tak cítit?“

Ta slova jsou ošklivá, prudká a krutá. Trhne sebou a já si přeju, abych to mohla vzít zpět, jenomže zároveň mi v hrudi kypí vztek a dusí mě. Potlačím bolest. Co k té holce mám cítit? K dítěti, jehož otec mě tři roky držel ve sklepech, a který...

K holce, kterou jsem ani minutu nedržela v náručí. Byla jsem mimo, unášena mořem z anestetik, a když jsem se probudila, byla už pryč. Klidně by ji mohli adoptovat